

VITA JAMBOROVÁ
NEVERA
AKO DÔVOD

MOTÝL

VITA JAMBOROVÁ
NEVERA
AKO DÔVOD

Copyright © Vita Jamborová 2011

Design © Motýl design 2011

Cover photo © Photo_Ma/Fotky&Foto

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2011

ISBN: 978-80-89482-37-5

VITA JAMBOROVÁ
NEVERA
AKO DÔVOD

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Túto knihu venujem Barborke Miklovičovej,
Ani Šaginjanovej a Lýdii Jurákovej*

1.

V parku pri kostole našli telo mladej ženy. Dlhé gaštanové vlasy jej zakrývali tvár a pravá ruka z nejakého záhadného dôvodu pevne zvierala kabelku. Tmavozelené letné šaty na ramienka boli vyhrnuté nad kolená a odhaľovali tak fialovou fixkou napísané: **Druhá.**

– Príčina smrti? – spýtal sa vyšetrovateľ, keď doktor, ktorého povolali od nedeľňajšieho obeda, dokončil predbežnú obhliadku.

– Zomrela na infarkt, – odvetil lekár a sťažka sa postavil. – Teraz ti viac nepoviem, počkaj si na výsledky pitvy.

– Infarkt?! Veď má sotva tridsať, a ten nápis...

– Čo chceš počuť?

Zohol sa, odhrnul jej vlasy z tváre a znova sa postavil.

– Ani ja tomu nerozumiem. Jediné, čo momentálne môžem s istotou povedať, je, že zomrela včera večer. Okolo jedenástej.

– Na infarkt, – s úškrnom dodal vyšetrovateľ.

– Vyzerá to tak, – odvetil doktor hľadiac pritom na ženu, ležiacu pred nimi na tráve.

Oči mala doširoka otvorené, akoby ju v poslednom okamihu života niečo veľmi prekvapilo.

– Ale čo ten nápis?...

Kristína si šúchala ubolené oči, ale pocit uspokojenia z dokončenej práce bol väčší než únava. Po mesiaci a pol, ktorý strávila nad prekladom ruského bestselleru, si konečne mohla vydýchnuť. Bola to dobrá kniha, ktorá sa zaslúžene dostala do kníhkupectiev už asi šiestich krajín sveta: kriminálny thriller, ktorý obsahoval všetko, čo bolo treba, aby sa knižka dobre čítala aj predávala. Sľúbila si, že preklad ešte raz prebehne, kým ho odošle do prekladateľskej agentúry, pre ktorú pracovala. To však urobí až ráno, po tom, čo si dopraje stredne veľkú šálku kávy a jednu horkú Rumbu. V poslednom čase frčala len na horkej Rumbe a smažených sendvičoch.

Takáto bola vždy, ak mala niečo rozrobené a nechcela strácať čas. Naposledy – pri preklade textu s názvom „Predpäť z predpäťého betónu a jeho použitie“ – bola závislá od horkých Miňoniek. Vtedy si povedala, že po „predpäťom betóne“ zvládne preložiť všetko, pretože o ňom sa jej už aj snívalo.

Na knihu mala určené dva mesiace, ale zvládla to v predstihu, a teraz sa najviac zo všetkého tešila na odmenu. Bolo nesmierne príjemné uvažovať nad tým, čo si bude môcť kúpiť. A ak sa Renáta poponáhla a pošle jej peniažky na účet ešte do konca tohto týždňa, bude jej fakt vďačná.

Renáta, tak sa volala šéfka prekladateľskej agentúry, pre ktorú Kristína pracovala ako externá prekladateľka, bola fajn. Časom si sadli a ich spolupráca prebiehala celkom v pohode.

Boli tri hodiny ráno. Za oknami plynula tichá a pokojná noc, voňajúca letom a lipovými kvetmi. Kristína si skontrolovala

e-mailovú schránku a už ju chcela zatvoriť, keď na bočnej lište zbadala súhrn dnešných správ. Upútal ju názov: **Sériový vrah?**

Keď článok otvorila a prečítala, najprv cítila, ako ju obliala horúčava, následne ju zamrazilo a napokon ju zachvátila panika. Ruky sa jej triasli, keď automaticky zatvárala schránku. Zadala adresu portálu, na ktorú sa neprihlásila už dobrý mesiac.

Vybrala si miestnosť s názvom **Život v trojuholníku** a skontrolovala zoznam jej návštevníkov. Prečítala si ich mená: okrem troch ďalších aj ivus34 a marcela777. V civile Ivana Miháliková a Marcela Malá. Tie isté mená, ktoré si prečítala v článku. Niekoľko viet, ktoré si zapamätá na celý život, teraz zmenili ten jej.

*...Vraždy majú jeden spoločný znak: na tele žien vrah zanechal svoj odkaz. U prvej z obetí, Ivany Mihálikovej, to bolo **Prvá**. U ďalšej obeť, Marcely Malej, bol na tele nápis **Druhá**. Vyšetrotelia sa domnievajú, že medzi vraždami a zavraždenými ženami je isté spojenie, ktoré sa momentálne preveruje...*

Na záchod dobehla len tak-tak. Zvracala tak dlho, až ju z toho bolelo celé telo, a keď konečne prestala, ostala sedieť opretá o stenu pri umývadle. V duchu sa modlila za to, aby toto všetko bol len zlý sen a aby sa z neho okamžite prebudila. Aby mohla zavolať Macke a Ivke – a zistiť, že sú v pohode – a hlavne nažive.

S námahou sa postavila na nohy a išla si opláchnuť ústa a tvár. Pozrela sa na svoj zrkadlový odraz, poutierala sa, a keď sa do zrkadla pozrela znova, náhle sa strhla. Ako keby za svojím chrbtom pocítila prítomnosť niekoho iného. Rýchlo sa otočila –

pravdaže, nik okrem nej tam nebol. Pozerala sa na svoju unave-
nú tvár a cítila výčitky, pretože ony boli mŕtve a ona žila. Úľa-
va? Strach...?

Jediné, čím si teraz bola istá, bol pocit, že ak hneď nepôjde do
postele, zostane v kúpeľni a zaspí na koberci, pretože slabosť,
ktorá ju celú opantala, bola silnejšia než strach. Potrebovala
spať minimálne pol roka, ako medveď v zime. A keď sa vyspí,
táto nočná mora sa navždy skončí. Vyšla po schodoch do pod-
krovia a pozrela sa na veľkú manželskú posteľ, v ktorej slad-
ko spala jej päťročná dcérka. Spokojne si odfukovala obložená
vankúšmi, aby nepadla.

Kristína rozložila svoj paplón a tichučko si ľahla vedľa nej.
Rukou zhrnula dcérkine vlasy zo svojho vankúša a pohladka-
la malú po tváričke. Potom sa k nej otočila chrbtom – nechce-
la aby sa svojimi tmnými myšlienkami čo i len dotýkala tohto
pokojne spiaceho dieťaťa.

Myslela si, že sa jej nepodarí zaspáť, ale už o malú chvíľku
o sebe nevedela.

...

Soňa Wagnerová, ktorá práve dovŕšila sladkých tridsaťpäť, od-
chádzala z reštaurácie ako posledná. Oslava sa podarila, hos-
tia boli spokojní a patrične naladení, jedlo malo všetkých päť
hviezdičiek a život jej v tej chvíli pripadal neuveriteľne krásny.
Keď vyrovnávala účet, myslela na to, že vonku na ňu čaká Ma-
rek a dnešná noc bude patriť len im dvom. Nijaká žena, nijaké
deti – len on a ona. A možno...

Netušila, že dnes unikla iba o vlások a iba preto, že Marek nakoniec prišiel. Za tú náhodu vďačila neznesiteľnej migréne jeho ženy a Marekovej výhovorke na pracovné stretnutie, ktorá ešte stále zaberala. Aké úbohé...

Predstavovala si tú hlúpu hus s mokrým uterákom na čele, ako pozerá telku a pokojne čaká, kým sa jej manžel ráči vrátiť. Soňa neverila, že by bola až taká naivná, ale on tvrdil, že áno. Dve deti, domácnosť, ktorú zvládala na jednotku, a nekonečné seriály a telenovely jej nahrádzali skutočný život. Keby z toho sna niekedy precitla, bolo by to pre ňu nesmierne kruté, hovoril Marek. Vyhováral sa na to už niekoľko rokov, presnejšie tri.

Soňa ho ľúbila „ako koňa“ – často a rada používala práve toto prirovnanie. Pracovali pre rovnakú firmu a ako inak – on bol jej nadriadený.

Pozrela sa von, kde na ňu čakal a nepochybne sa tešil na ich dnešnú spoločnú noc, a spokojne sa usmiala.

...

Nela Karabová sedela vo svojom obľúbenom kresle vo svojom vlastnom krásnom veľkom byte. Sedela v úplnej tme, ale aj tak vedela, kde sa čo nachádza a kde čo má. Každú drobnosť tu naaranžovala vlastnými rukami s pomocou vlastnej fantázie. Na každúčkú drobnosť si zarobila vlastnými silami, preto bola na seba právom hrdá. Za šesť rokov tvrdej driny dokázala so svojím životom urobiť hotové zázraky. Už to nebola tá hlúpa Nelka, ktorá sa sem pred siedmimi rokmi presťahovala zo zapadnutej dedinky na strednom Slovensku.

Milovala drahé veci a pracovné obedy v hoteli *Paríž*. Naučila sa obliekať v biznis štýle a minulé volebné obdobie dokonca strávila ako členka mestského zastupiteľstva. Mala psa, dve mačky a manžela. Túžila po dieťati, ale to bolo jediné, čo nemohla ovplyvniť.

Často premýšľala, prečo sa rozhodla zaobstarať si milenca. Bol to ďalší pokus o dieťa alebo potreba fyzickej lásky, ktorú nenaplňal jej manžel? Ťažko povedať – skôr oboje. Vedela, že teraz jej to prerástlo cez hlavu, ale nemohla tomu zabrániť. Mohla sa tváriť, že všetko má pod kontrolou, ale nemala – netušila, čo bude robiť, čo bolo treba urobiť ani čo vlastne chce.

Počúvala, ako jej drahý manžel chrápe v ich spoločnej prepychovej spálni a nechtiac sa rozplakala. Prečo to nemôže byť také ako pred rokmi, keď sa stretli a zaľúbili sa do seba? V duchu si premietala ich spoločné začiatky a snažila sa dopátrať pravdy – prečo sa to stalo? Prečo je k nej taký vlažný? On, ktorý bol kedysi schopný prejsť päť kilometrov peši a v daždi len preto, aby ju videl, aby ju mohol pobožkať...

Najprv obviňovala samu seba – možno sa zmenila, možno stratila niečo z kúzla, ktoré ho k nej priťahovalo. Nechápala... Ešte pred rokom sa snažila bojovať: zvodná bielizeň, šampanské a ďalšie hlúposti, ktoré sa vôbec neosvedčili. Potom prišli slzy, zúfale prosby a vyhrážky. Ani to nezabralo. No a potom do jej života vstúpil Šimon a zachránil ju...

Kristína, Soňa a Nela... Jedna z nich mu dnes unikla, ale nemusí sa ponáhľať – všetko má svoj čas. Chcel, aby to bolo dokonalé – Ivana, Marcela, Soňa, Kristína a Nela... Popravde, išlo mu len o jednu z nich, ale prečo by nemohol potrestať aj ostatné? Beztak si to zaslúžia, všetky do jednej...

2.

Pred polrokom:

– To zas letíš na ten váš čarodejnicky zraz? – spýtal sa Pavol Karaba.

Pozoroval svoju ženu, ako si kontroluje kabelku a potom aj hotovosť v peňaženke. Usmiala sa na neho svojím typickým úsmevom, ktorý na nej tak neznášal. Ako keby mu zdvorilo naznačila, že do toho, kam ide, mu nič nie je.

Naozaj neodpovedala – išla si po kožuch a kabelku si zobrala so sebou. Počul, ako otvára šatník a bol si istý, že si vyberie ten nový činčilový, ktorý dostala od neho na Vianoce. Keď vtedy rozbalila darček, uložený v obrovskej bordovej darčekovej taške s logom luxusného obchodu s kožušínami, zhíkla. Videl na nej, že v sebe premáha chuť vrhnúť sa mu okolo krku. Naozaj ju v sebe premohla: pobožkala ho na tvár, poďakovala sa. Nič viac – nijaké iskierky v očiach, nijaké slzy šťastia. O takom kožuchu snívala už dlho a teraz jej ho daroval...

Zdalo sa mu, že bol blízko, veľmi blízko: ešte krok – jeho Nelka sa mu vráti a všetko bude ako predtým. Ale ona sa len usmiala – dokonale priateľská, ale už tak veľmi vzdialená. Bola to jeho chyba...

Nela niekedy mávala pocit, že stačí, aby ju opäť chytil za ruku a znova sa začne smiať nad jeho starými vtipmi, hladiť ho po začínajúcej plešine a vidieť v ňom svoju spriaznenú dušu.

V začiatkoch, keď sa ich spoločné problémy ešte len črtali, verila, že stačí iba málo a bude všetko ako predtým. Často sa pristihla, ako o tom okamihu sníva a zaboľelo to tak, že sa rozplakala. Neskôr pochopila, že sú to naozaj len sny – jej spôsob, ako čeliť realite. Tá prišla postupne – život bez dotykov, bez dôvernosti, nehy a milých maličkostí, ktorými ju Pavol zvykol obdarúvať.

– Maj sa, Pali, – zakričala na neho z predsiene.

Neodpovedal, nahnevaný, že odchádza tak neskoro večer, ale jej to už bolo jedno. Pohladkala psa, trojročnú čivavu Wendynku, ktorá sa prišla rozlúčiť, zabuchla za sebou dvere a rozbehla sa dolu schodmi.

Keď zišla na prízemie, jej pozornosť upútal veľký nočný motýľ krúžiaci pred žiarovkou na chodbe. Keď udieral krídlami do priehľadného skla lampy, videla, ako mu z nich opadávajú malé šupinky. Smutne sa usmiala, zhasla lampu a otvorila vchodové dvere. Sama sa cítila ako motýľ krúžiaci okolo vražedného svetla. Čo ho však viedlo k tomu, aby sa k nemu znova a znova skúšal dostať? Až kým si nespáli krídla...

Premýšľala nad tým, ako dlho potrvá jej vzťah so Šimonom a kedy na to príde jej manžel. Príde na to vôbec? Predstavovala si, ako mu potom vmetie do tváre obvinenie, že si za všetko môže sám. V myšlienkach si vychutnávala výraz jeho tváre, keď mu pripomenie všetky osamelé noci po jeho boku, poníženie a žobranie o pozornosť, lásku, dotyky. Mala pred očami jeho chrbát, keď sa od nej na ich spoločnej posteli odvracal s poznámkou, že je hysterka a mala by sa upokojiť.

Najhoršie pre ňu bolo vedomie, že jemu je to jedno. Vždy trpezlivo prečkal jej záchvaty sebalútsosti, ako ich nazýval, a potom

sa tešil, že má zas na chvíľu pokoj. Na jej otázky, prečo o ňu ako o ženu nestojí, mal vždy rovnakú odpoveď:

– Myslíš, že by som bol s tebou, keby som ťa nemal rád?

Logika nepustí... Cítila sa hlúpo a nenávidela sa za to, že neustále naráža na múr ľahostajnosti, ktorým sa od nej tak úspešne oddelil...

...

Marcela Malá bola tridsaťdvaročná ezoterička a spoločne so svojou sestrou vlastnila obchod s darčkovými predmetmi. Okrem nich tam mali rôzne veci nesporne magického charakteru: tarotové a vykladacie karty, rôzne knižky, ktorých obsah bol zaujímavý len pre ľudí podobného zamerania, krištáľové gule a ďalšie neuveriteľné veci. Vnútri tichučko hrala hudba a aróma vonných tyčiniek navodzovala veľmi príjemnú atmosféru pokoja.

Marcelina sestra Vika mala dvadsať, ale mentálne sa nachádzala na oveľa vyššej úrovni než viacerí z jej rovesníkov. Milovala ich malý obchodík a snívala o tom, ako sa im bude dariť, keď si raz prenajmú priestory na jednej z najrušnejších ulíc mesta. V duchu videla police plné kníh, predstavovala si, ako spolu s Macou zriadia kútik s čajmi a rôznymi bylinkami, a niekde vzadu aj malú miestnosť, kde ona sama bude klientom veštiť z kariet. Vika sa naučila veštiť v dvanástich, keď sa jej náhodou dostala do ruky takto zameraná knižka. Neskôr prišla na rôzne spôsoby výkladu, ale najviac jej prirástli k srdcu karty od Ivy Huttnerovej. Nevedela si to vysvetliť, ale s nimi sa jej vykladalo najlepšie a najpresnejšie. Možno za to mohli obrázky, ktoré vyzerali ako momentky vystrihnuté z nejakého sna.

Marcela sedela pred počítačom, pozerala sa na monitor a občas klikla myškou. Na prostredný prst si namotávala pramienok gaštanových vlasov, na perách jej pohrával nežný úsmev.

Láska, Bože, láska... Za posledných niekoľko mesiacov sa nedokázala sústrediť na prácu viac než desať minút. Po tomto časovom limite sa jej pohľad stával neprítomným a jej myšlienky sa točili len a len okolo Diany.

Diana... Aj meno mala ako bohyňa, nehovoriac o tom, že ako bohyňa vyzerala. Dlhé plavé vlasy, rovné a hebké na dotyk, sivé oči, plné červené ústa. Jej vlasy voňali ako levanduľa, ktorú Marcela milovala, a keď sa usmievala, na pravom líci sa jej robila jamka...

...Zoznámili sa celkom neromanticky – u zubára: Diana čakala, kým jej zaberie injekcia, a Marcela sa „tešila“ na cementovanie zubných kanálikov. Najprv sa na seba pozreli len zbežne, pozdravili sa a pokorne čakali, kým prídu na rad. Marcela si zobrala do rúk nejaký časopis a snažila sa nemyslieť na to, čo ju čaká za dverami doktora Slaného. Neskôr slovo dalo slovo a pokiaľ Diana mohla ako-tak artikulovať, rozprávali sa o zuboch, bolesti a o tom, ako je možné, že vás objednajú, no potom aj tak musíte čakať...

Druhýkrát sa stretli na pošte: Marcela prišla prevziať zásielku s novými knižkami pre ich obchod. Keď podávala cez okienko žltý lístok, zbadala známú tvár a milo sa na ňu usmiala.

Tretíkrát to bola tiež náhoda, čo priviedlo Dianu do ich obchodu – hľadala tam knihu o **feng shui** ako narodeninový darček pre svoju kamarátku. Marcela ju pozvala na kávu, čím prekvapila samu seba rovnako ako aj Viku.

Rozprávali sa o všetkom a o ničom, rozoberali rôzne témy, aby napokon aj tak skončili niekde úplne inde. Občas sa na seba spýtavo pozreli a ani jedna nemala odvahu položiť tú správnu otázku. Keď Diana prijala Marcelino pozvanie zastaviť sa na výborný zelený čaj u nich v obchode, cítila Marcela taký príval adrenalínu a také krásne šteklenie v bruchu ako už dlho nie. Žeby sa predsa len nemýlila?

Vika už dávno odišla domov, a keď Marcela vyvesila na dvere ceduľku „zatvorené“, pocit bláznivého chvenia v nej narastal.

– Idem postaviť na čaj, – povedala Diane.

– Neprosím si čaj, – odvetila a pristúpila k nej tak blízko, že sa jej takmer dotýkala. – Možno potom, neskôr...

Pobozkala ju: dotkla sa svojimi perami Marceliných a rukou nežne pohladila jej líce.

– Máš pravdu, – usmiala sa na ňu Marcela.

Aj ona sa dotkla Dianinej tváre, zavrela oči a vrátila jej bozk. Chcela ju, tak veľmi ju chcela, že vnímala ten pocit ako niečo podobné páľčivému pocitu smädu. Vedela však, že si prvé milovanie s ňou chce vychutnať a tu v obchode by to nebolo ono.

Na prvý raz si vystačili s bozkami a dotykmi, pretože obidve si boli isté, že toto bola len predohra...

Odvtedy sa stretávali dvakrát do týždňa v Marcelinom dvojizbovom byte. Bývala v ňom s neskutočne chlpatým snehobielym kocúrom, ktorý sa volal Amor.

Amorko bol taký tučný, že si zverolekár na poslednej prehliadke dovolil povedať:

– Ešte kilo, mladá pani, a zvolám na vás Slobodu zvierat.

Samozrejme, že žartoval, ale...

Diana bola už desať rokov šťastne vydatá a s mužom vychovávali dvoch synov: Matúša a Jarka. To, že sa jej viac páčia ženy, pochopila ešte na strednej, ale pochádzala z dediny a tam predsa takéto nemravnosti nepatria.

S budúcim manželom sa zoznámili v meste na diskotéke, kam ju vzala sestrenica Ela. Svadba bola dokonalá a ich spoločný život v rodinnom dome na jednom zo sídlisk bol tiež celkom uspokojivý. S manželom si rozumeli, mali radi rovnaké veci, volili vždy tú istú stranu a ich deti boli pre nich stredobodom vesmíru. Intímny život po rokoch chutil ako obľúbené jedlo, kde experimentovanie nemá miesto, a nejaký čas to aj fungovalo.

Patrik, jej manžel, si nikdy nič nevšimol, ani keď občas svoju nechuť pomilovať sa s ním vysvetľovala bolesťami hlavy. Mal nekonfliktnú povahu, miloval klasickú hudbu a jeho najväčším úletom, ktorý si za celý ich spoločný život dovolil, bola len jeho vlastná rozlúčka so slobodou. Pracoval ako pilot slovenských aerolínií a rodinu vídal každý druhý deň, podľa toho, kam sa letelo.

...Keď do jej života vstúpila Klára, o desať rokov staršia a o sto rokov skúsenejšia, Diana nemala nijakú šancu. Vzdala to už pri ich prvom stretnutí a celý ďalší rok bol pre ňu ako život v rozprávke. Byť lesbičkou bolo odrazu fajn – milenka jej otvorila nový svet. Ako keby všetko predtým bolo umelé a nedokonalé, aspoň tak to Diana vtedy vnímala.

Rozprávka však nemala dobrý koniec – Kláru zrazilo auto na ostrovčeku pre chodcov a Diana sa tú správu dozvedela z televíznych správ.

V prvom momente tomu neverila, ale keď ukázali aj Klárinu fotku, začala sa dusiť, nemohla sa nadýchnuť a zvíjala sa v kresle pred televízorom, akoby jej niekto zasadil smrteľnú ranu.

V tej chvíli myslela len na seba: ako bude žiť bez Kláry, bez jej hlasu, dotykov? Ako vôbec bude schopná žiť bez človeka, ktorý sa stal zmyslom jej života? Niekde v kútiku duše dúfala, že to, čo sa stalo, je len sen a ráno bude všetko inak, ibaže také ráno nikdy neprišlo...

– Ideš domov alebo máš rande s Dianou? – spýtala sa Marcely Vika, keď spúšťala žalúzie na oknách obchodu.

– Dnes nie, máme sa stretnúť s babami „U Zlatého Medveda“.

– Čo zas budete preberať? Tá vaša skupinka...

– Nebuď taká zvedavá, moja, – odvetila Marcela vstávajúc z kresla.

Postojačky vypla počítač a pozerala na sestru, ako sa oblieka do obrovskej nafúknutej páperovej bundy čudnej zelenej farby.

– Vyzeráš v tom ako reklama na Michelin, – povedala s úsmevom na perách.

– No a čo?! – ľahostajne mykla plecom Vika a omotala si okolo krku šál rovnakej nezmyselnej farby, akú mala bunda. – Čauky!

– Maj sa, – zasmiala sa Marcela.

Odprevadila sestru pohľadom a pobrala sa skontrolovať veci vzadu. Bola rozhodnutá, že si dnešný večer užije. Vedela, že Nelin manžel im hovorí „čarodejnice“ a páčilo sa jej to. Ešteže netušil, o čom tie ich stretnutia sú...

3.

Šimonove ruky sa jemne dotýkali jej prs. Na zadnom sedadle jeho auta nebolo dosť miesta, ale priestor v tejto chvíli nebol až taký dôležitý. Nelina oblúbená poloha „na koníka“ a jeho ruky po celom jej tele vynahrádzali nedostatok pohodlia. Celá omámená šepkala v snahe predĺžiť tento okamih:

– Počkaj, len chvíľočku... Prosím, len chvíľočku počkaj... Chcem si ťa vychutnať...

Bolo to rovnako vzrušujúce pre neho aj pre ňu – milovala, keď vždy odvetil:

– Sama vieš, že to nejde.

Ale to už prichádzala horúca vlna: strhávala ju za sebou a vynášala na ten najvyšší možný vrchol pôžitku, s ktorým prichádzala radosť, uspokojenie a slzy – reakcia nedokonalnej ľudskej psychiky na príliš silné emócie.

To, čo nasledovalo, bolo skoro vždy rovnaké. Ešte chvíľu si vychutnávali blízkosť toho druhého, maznali sa, bozkávali, hoci to už nebolo súčasťou predohry. Potom sa obliekli a chvíľku sa rozprávali: ona poležiačky, s hlavou položenou na jeho kolennách, a on sa na ňu zvrchu pozeral a hladkal ju po tvári a vlasoch. Hovorila tomu „moja druhá oblúbená poloha“.

Nela sa tešila, ako si všetko perfektne naplánovala: rande aj stretnutie s kamarátkami. Mali teda pre seba ešte dosť času...

Už sa natoľko dôverne poznali, že nemali problém rozprávať sa o jej manželstve a o tom, čo by bolo keby... Obaja vedeli, že sú to len sny. Obaja niekoho klamali: ona manžela, ktorý ju ako ženu totálne ignoroval, on svoju snúbenicu, ktorá bola klasickým prípadom panny z náboženských dôvodov.

Nela mala tridsaťdeväť rokov a najdôležitejšou vecou, ktorú sa v živote naučila, bolo, že sa netreba na nič hrať. Ak niečo chcela, nemala problém povedať to celkom otvorene, ak ju niečo zaujímalo, išla za tým. Nič nepredstierala a vo vzťahu s mužmi sa jej to vždy vyplatilo. Odjakživa sa jej darilo pracovať v mužskom kolektíve a nevedela si to vynachváliť. Nijako jej nechýbali povinné výmeny receptov a odpovede na otázku: „Čo dnes budeš variť?“ Nenaučila sa nadchýnať nad nejakým úžasným butikom, v ktorom sa dajú zohnať super-hyper-moderné-sexi topíky za neuveriteľnú cenu.

V chlapeckom kolektíve to fungovalo inak. Nemohla sa vyhovárať na menštruáciu a nik jej nezávidel jej pekný výstrih. Nejakým šiestym zmyslom vedela, s kým môže byť dobrá kamarátka a koho pre zmenu poteší nevinným flirtom.

Venovala sa daňovému účtovníctvu – mala svoju vlastnú firmu a troch zamestnancov. Šimon do jej života vstúpil ako jeden z jej klientov. Najhoršie zo všetkého bolo iba to, že jeho snúbenica Nina praxovala v Nelinej firme.

Nina bola zvláštny prípad: celkom pekná ryšavka, nie veľmi vysoká, so súmernou, sexi postavou, len jej životný postoj mnohých uvádzal do rozpakov. Jej prednosťami však bola milá priateľská povaha a široký úsmev. Bola príťažlivá, mala rozhľad,

chýbal jej len zmysel pre humor. Šimon nevedel pochopiť, prečo každý vtip hneď začne rozoberať, až kým nepríde na pointu, čo však už ani zďaleka nemalo plánovaný účinok.

Stretávali sa už takmer rok a na Štedrý deň ju požiadal o ruku. Samozrejme, najprv požiadal ju, no potom, „ako sa patrí“, aj jej rodičov. Zdalo sa mu to prehnané a chcel sa tej procedúre (z jeho pohľadu dosť trápnej) vyhnúť, ale Nina na tom trvala.

Najväčší problém však bol, že podľa nej sa patrilo ešte aj to, aby do manželstva obidvaja vstupovali „čistí“, bez hriechu. Vraj manželstvo nie je o sexe a pán farár jej raz pri spovedi povedal, že predmanželský sex je veľký hriech v očiach nášho Pána.

Šimon ju sčasti chápal, sám vyrastal vo veľmi nábožnej rodine, ale možno práve tá slepá nábožnosť vlastných rodičov a ich tvrdohlavé a bezdôvodné odmietanie čohokoľvek mimo ich sveta ho viedlo k tomu, aby na isté veci získal svoj názor.

Napriek tomu sa mu Nina zapáčila už pred dvoma rokmi, keď ju stretával na skúškach zboru „Večierka“, kam patrila aj ona: ona mezzo soprán, on barytón. Celkom dobre spolu vychádzali - Nina bola skvelá poslucháčka pri dlhých rozhovoroch, ktoré viedli s kolegami po skúške. Bola od neho mladšia, mala 23, on 36, ale nepociťovali to ako problém. Teda až „na to jedno“.

Keď sa s ním aj na tretej schôdzke odmietla bozkávať, bolo mu to čudné, ale povedal si, že takúto situáciu zatiaľ nezažil a trpezlivo čakal, ako to dopadne. Ale keď rovnako dopadla aj štvrtá a piata schôdzka, začalo ho to hnevať. Vedel, že ich rodina je hlboko veriaca, ale že je taká aj ona, navyše v čase celosvetovej promiskuity... To mu naozaj nedochádzalo.

Ale práve tento odmietavý postoj ho priťahoval. Vzrušovalo

ho to a bral všetko ako napínavú hru, ktorej výsledkom bude jeho víťazstvo.

Prekvapenie: hneď po zásnubách mu dovolila dôvernejšie dotyky, čo pre vyhladovaného Šimona bolo ako vstupenka na prehliadku sľúbeného raja. V duchu si predstavoval, ako naučí toto krásne panenské telo, aby milovalo len jeho.

Už sa mu to nezdalo až také čudné a blahorečil genialitu toho, ktorý vymyslel povinnosť ženy vstupovať do manželstva ako panna. Že to bol chlap, o tom Šimon ani v najmenšom nepochyboval. Kto iný by si prial, aby žena vstupovala do stavu manželského čistá a nepoškvrnená, pripravená celý život patriť len svojmu manželovi?

O svoje ilúzie, ba skoro presvedčenie, prišiel, keď sa ocitol na večierku, ktorý usporiadala šéfka jeho nastávajúcej.

...Zoznámili sa, všetci sa dobre bavili, všeličo sa popilo a nálada stúpala s každým ďalším dúškom alkoholu. Zabratí do rozhovoru o politike, daniach a ďalších nudných veciach, Šimon a Nela si vôbec nevšimli, že spoločnosť sa presťahovala do inej miestnosti sledovať hokejový zápas.

– Nemala som už polroka sex, veril by si tomu? – zasmiala sa Nela, keď pôvodnú tému vyčerpali.

– Neveril, – smial sa spoločne s ňou Šimon. – Uťahuješ si zo mňa.

– Už by som ani nevedela nikoho pobožkať, – pošťážovala sa.

– Ako je to možné? Čo na to manžel?

– Veď práve, – povzdychla si.

– Neverím, – znova zopakoval.

Ale niečo mu hovorilo, že je to pravda. Zaujímavé: naozaj by sa už nevedela bozkávať? Viac mu nebolo treba: tá predstava ho

okamžite vzrušila a Nela si uvedomila, že sa na ňu pozerá inak než pred niekoľkými minútami.

Zacítila príležitosť a bolo jej jedno, že v obývačke má hostí. Soňa by povedala: „praobyčajná príťažlivosť“.

Nela vstala z pohovky a podišla k dverám. Potom sa otočila, uprene sa zadívala na Šimona a zdvihla obočie.

Ako zhyponotizovaný sa takisto postavil a šiel za ňou. Vzala ho za ruku a viedla do kúpeľne, ktorá sa nachádzala vedľa spálne.

Vôbec sa nerozprávali – keď za nimi zavrela dvere, pritlačil ju na ne celým svojím telom, potreboval cítiť to jej. Ešte stále si uvedomoval, čo robí, ale zastaviť sa – to už bolo nad jeho sily. Mala čierne večerné šaty na ramienka – jednoduché, ale s pekným dekoltom. Stiahol ramienka až po lakte aby sa jej mohol dotýkať. Ona mu roztrasenými rukami rozopínala košeľu...

Milovali sa ticho a rýchlo – hlad po tele toho druhého bol taký silný, že aj vzdychy sa zdali ako strata času...

Neskôr sa vrátili k ostatným. Cestou späť mu Nela naoko ukazovala ich byt a vždy, keď sa im stretli pohľady, usmiala sa. Po celý zvyšok večera sa nenápadne pozorovali a obaja v sebe cítili príslub. Nejakým spôsobom im bolo jasné, že to, čo sa stalo, sa bude opakovať.